

Arrest

nr. 210 393 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Kerkstraat 38
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 hebben ingediend, in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van X, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kind M. K.

Op 24 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht op 27 oktober 2017. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt/

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2017 werd ingediend door :

Minderjarig kind:

*K., M. (R.R.: ...) geboren te Oostende op (...).2006 nationaliteit: Servië
adres: (...) 8470 Gistel*

wettelijke vertegenwoordigd door:

- M., S., geboren te Shoshaj op (...)1971, nationaliteit: Albanië
bij DVZ ook gekend als: K., S. (R.R.: ...), geboren te Isnic op (...)1971, nationaliteit: Servië en Montenegro (Kosovo)*
- M., K. (R.R.: ...), geboren te Ceruje-Mat op (...)1971, nationaliteit: Albanië bij DVZ ook gekend als:
K., I., geboren te Mitrovica op (...) 1971, nationaliteit: Servië en Montenegro (Kosovo)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat het minderjarig kind vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (eigen onderlijning), kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.” De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.*

Vermits de onderhavige aanvraag werd ingediend in naam van het minderjarig kind, dient het minderjarig kind bijgevolg een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen. De wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind verklaren echter dat de Albanese ambassade haar geen paspoort kan geven omwille van het feit dat de geboorteakte van het kind is opgemaakt op basis van valse verklaringen van mevrouw M. De wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind verklaren immers onder een alias in België een asielaanvraag te hebben ingediend. Op de geboorteakte van het kind worden de ouders vermeld onder hun opgegeven aliassen, zijnde K. S. en K. I. Echter, nog steeds volgens de wettelijke vertegenwoordigers, zouden er in Albanië geen K. S. en K. I. bestaan waardoor het minderjarig kind niet kan geregistreerd worden in de Albanese ambassade te Brussel en bijgevolg ook geen identiteitsdocument kan bekomen. Dit kan echter niet aanvaard worden als een geldige motivering om het minderjarig kind vrij te stellen van het voorleggen van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een nationale identiteitskaart. Er dient opgemerkt te worden dat de wettelijke vertegenwoordigers bewust gebruikt gemaakt hebben van een valse identiteit. De wettelijke vertegenwoordigers verblijven reeds sedert augustus 1999 in België. Het is pas in juli 2010 dat de wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind hun echte nationaliteit en identiteit bekend maakten. Zij moeten dus geweten hebben dat het opgeven van een valse identiteit bij de geboorte van hun kind zware nadelige gevolgen voor het kind zou kunnen meebrengen. Bijgevolg zijn het de wettelijke vertegenwoordigers van het kind die de belangen van het kind bewust hebben geschaad.

Verder verklaren de wettelijke vertegenwoordigers van het kind dat zij een advocaat in de hand genomen hebben om de geboorteakte van het minderjarig kind te laten aanpassen via de rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge. De wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind tonen niet aan dat, eens de geboorteakte van het kind is aangepast, zij geen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart voor het kind kunnen verkrijgen via de Albanese ambassade te Brussel. De wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind dienen dus deze procedure af te wachten om daarna, wanneer de geboorteakte zou aangepast worden, via de Albanese ambassade een van de vereiste identiteitsdocumenten voor het kind te bekomen.

De voorgelegde geboorteakte van het kind kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de wettelijke vertegenwoordigers van het kind zelf verklaren dat deze is opgemaakt op basis van valse verklaringen van de wettelijke vertegenwoordigers. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, een geboorteakte niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Wat het voorgelegde familieboekje betreft; dit heeft enkele betrekking op de band van mevrouw M. en de heer M. R. maar bevestigt geenszins de identiteit en nationaliteit van het minderjarig kind.

Tot slot kan ook de verklaring op eer van mevrouw M. niet aanvaard worden aangezien ook dit schrijven geen enkel bewijs van identiteit en nationaliteit betreffende het kind levert.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), in het bijzonder: de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van het middel betogen verzoekers het volgende:

"Enig middel: schending van artikel 9bis §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonder de materiële motiveringsplicht.

Doordat verweerder het verzoek tot regularisatie ex art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde onder de motivering dat verzoekster niet aantoont zich in de onmogelijkheid te bevinden om een identiteitsbewijs voor te leggen;

Terwijl verzoeker zich wel in een onmogelijkheid bevindt conform art. 9bis § 1 Vreemdelingenwet;

Zodat de beslissing houdende ontvankelijkheid foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden;

Toelichting:

De bestreden beslissing haalt aan dat verzoekster zich niet in een overmachtssituatie zou bevinden om een identiteitsbewijs voor te leggen, zodat niet voldaan zou zijn aan art. 9bis §1 Vreemdelingenwet.

De situatie is nochtans duidelijk en werd ook in het verzoek tot regularisatie 9bis aangehaald: M. draagt niet de achternaam van haar ouders en is in België geboren. Het concrete gevolg is dat zij in Albanië niet aanzien wordt als het kind van K. en S., laat staan als een Albanees onderdaan. M. staat op

vandaag geregistreerd als hebbende de Servische nationaliteit. Zij kan dus nooit een geldig identiteitsbewijs van Albanië verkrijgen!

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing zelf dat de procedure tot wijziging van de geboorteakte dient afgewacht te worden.

Daarmee erkent verwerende partij eigenlijk dat M. op vandaag niet in staat is om aan officiële identiteitspapieren te raken. Verwerende partij verschuilt zich echter achter de opmerking dat het de schuld is van de ouders van verzoekers dat M. op vandaag een foute achternaam heeft.

Wat er ook van wezen, feit is dat M. bij de aanvraag geen geldige identiteitspapieren kon voorleggen en zich in een situatie van overmacht bevond, zodat (overigens tot op vandaag) voldaan is aan de uitzonderingsbepaling van art. 9bis § 1 Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid stipt verzoekster nog aan dat zij op 06.11.2017 een verzoek tot wijziging van een akte van de burgerlijke stand heeft ingediend (stuk 2). Dat bewijs ten overvloede dat M. zich op vandaag in de onmogelijkheid bevindt om een geldig identiteitsdocument voor te leggen. Er is nog geen fixatie vanwege de rechtbank bekend.

Kortom, de in het verzoekschrift tot machtiging tot langdurig verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet aangehaalde motivering is gegrond en het verzoek tot regularisatie dient ten gronde behandeld te worden."

3.2 Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

In casu wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat "De aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale

identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat het minderjarig kind vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006”.

Er dient te worden geduïd dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet komt in de eerste plaats aan de gemachtigde toe op grond van zijn discretionaire bevoegdheid. In dit verband beschikt de gemachtigde evenwel over een omzendbrief waarin nader wordt uiteengezet wat in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onder het begrip ‘identiteitsdocument’ dient te worden begrepen. In de bijhorende voetnoot van punt II.C.b) van de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt aangegeven dat deze interpretatie steun vindt in de Memorie van Toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006 en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Uit voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk voor de interpretatie van het begrip ‘identiteitsdocument’ verwijst naar de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2007. De bepalingen van de omzendbrief zijn een weerspiegeling van de Memorie van Toelichting betreffende het begrip ‘identiteitsdocument’.

In casu blijkt aldus uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Verzoekers zetten uiteen dat M. niet de achternaam van haar ouders draagt en in België is geboren. Het concrete gevolg is, zo betogen zij verder, dat zij in Albanië niet wordt aanzien als het kind van K. en S., laat staan als een Albanese onderdaan. Aangezien zij vandaag geregistreerd staat als hebbende de Servische nationaliteit, kan zij nooit een geldig identiteitsbewijs van Albanië verkrijgen, aldus verzoekers.

Verzoekers ontkennen bijgevolg niet dat hun minderjarig kind geen “eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart” heeft voorgelegd. Zij zijn echter de mening toegedaan dat de gemachtigde erkent dat M. tot op vandaag niet in staat is om aan officiële identiteitspapieren te geraken en dat zij zich in een situatie van overmacht bevond zodat voldaan is aan de uitzonderingsbepaling van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad verwijst naar de verklaringen van de wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind waaruit zou blijken dat de Albanese ambassade haar geen paspoort kan geven omwille van het feit dat de geboorteakte van het kind is opgemaakt op basis van valse verklaringen van mevrouw M., meer bepaald zouden zij onder een *alias* in België een asielaanvraag hebben ingediend en worden zij op de geboorteakte van het kind vermeld onder hun opgegeven *aliases*, zijnde K. S. en K. I. Tevens is, aldus de gemachtigde, verklaard dat er in Albanië geen K. S. en K. I. bestaan waardoor het minderjarige kind niet kan geregistreerd worden in de Albanese ambassade te Brussel en bijgevolg ook geen identiteitsdocument kan bekomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beoordeelt dit vervolgens als volgt:

“Dit kan echter niet aanvaard worden als een geldige motivering om het minderjarig kind vrij te stellen van het voorleggen van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een nationale identiteitskaart. Er dient opgemerkt te worden dat de wettelijke vertegenwoordigers bewust gebruikt gemaakt hebben van een valse identiteit. De wettelijke vertegenwoordigers verblijven reeds sedert augustus 1999 in België. Het is pas in juli 2010 dat de wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind hun echte nationaliteit en identiteit bekend maakten. Zij moeten dus geweten hebben

dat het opgeven van een valse identiteit bij de geboorte van hun kind zware nadelige gevolgen voor het kind zou kunnen meebrengen. Bijgevolg zijn het de wettelijke vertegenwoordigers van het kind die de belangen van het kind bewust hebben geschaad."

Verzoekers lezen in de motieven van de bestreden beslissing dat wordt erkend dat de procedure tot wijziging van de geboorteakte dient afgewacht te worden en stellen dat daarmee eigenlijk erkend wordt dat M. op vandaag niet in staat is om aan officiële papieren te geraken. Nog naar de mening van verzoekers verschuilt de gemachtigde van de staatssecretaris zich echter achter de opmerking dat het de schuld is van de ouders dat M. op vandaag een foute achternaam heeft.

Verzoekers geven hiermee echter een beperkte lezing van de motieven weer. Verzoekers verliezen meer bepaald uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris vooreerst motiveert dat zij niet aantonen dat *"eens de geboorteakte van het kind is aangepast, zij geen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart voor het kind kunnen verkrijgen via de Albanese ambassade te Brussel"*. Hierop gaan verzoekers niet in, laat staan dat zij dit weerleggen. Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat de gemachtigde zich zou verschuilen achter de opmerking dat het de schuld is van de ouders dat M. op vandaag een foute achternaam heeft. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt uitdrukkelijk vast dat verzoekers niet aantonen dat niet kan worden voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde eens de geboorteakte van het kind is aangepast, hetgeen niet wordt weerlegd. Verzoekers kunnen zich niet beroepen op hun eigen valse verklaringen om thans een overmachtssituatie in te roepen.

Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaan verzoekers niet in zodat eraan evenmin afbreuk wordt gedaan.

De gemachtigde van de staatssecretaris zet in de bestreden beslissing uiteen om welke reden de aangevoerde documenten en motivering niet worden aanvaard. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers menen dat een verblijf moet worden toegekend van meer dan 3 maanden met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad tot slot nog op dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft, alsook dat de Raad hiertoe geen rechtsmacht heeft in het kader van onderhavige procedure.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN